

CHRISTOPHER EDGE

AVENTURA
INTERGALACTICĂ
A LUI
JAMIE DRAKE

Traducere din limba engleză de
Adriana Bădescu

LITERA®
București
2020

1

Orice poveste ar trebui să înceapă cu începutul, nu-i așa? Numai că, uneori, e cam dificil să știi precis *când* anume e momentul acela. Adică, aș putea să încep cu felul în care s-a format sistemul solar, cu patru miliarde și jumătate de ani în urmă, când centrul unui uriaș nor de gaze și praf care se rotea în spațiul cosmic a devenit superfierbinte și s-a transformat într-o stea, numai că povestea despre care vă spun *acum* a început cu mult înainte de acel moment.

Ideea e să prezint lucrurile în ordinea corectă. La urma urmei, așa a apărut sistemul solar. După ce s-a format Soarele,

praful și gazele rămase s-au contopit dând naștere tuturor planetelor și sateliților, care de atunci continuă să se rotească în jurul Soarelui, an după an.

Unele dintre ele sunt prea aproape de el, așa cum e Venus, pe care temperatura ajunge la patru sute de grade Celsius la umbră, în vreme ce altele, ca Saturn și Neptun, sunt prea departe, deci înghețate. Dar dintre toate aceste planete, dintre toate aceste lumi, pe una singură știm că există viață. E planeta noastră, Pământul.

De ce? Fiindcă se află exact în mijlocul așa-numitei zone Goldilocks. Dar să nu vă gândiți că asta e un fel de Zonă-Fantomă din filmele cu Superman, un soi de închisoare interdimensională în care cei trei ursuleți au închis-o pe Goldilocks pentru infracțiuni la adresa terciului de ovăz. Zona Goldilocks e numele pe care oamenii de știință l-au dat acelei regiuni din jurul unei stele în care viața poate exista. O zonă nici prea fierbinte, nici prea rece, ci tocmai potrivită, iar în sistemul nostru solar, Pământul e singurul care se află acolo.

Cam ca în familia mea, dacă stau să mă gândesc: mama, tata, Charlie și eu, Jamie Drake. Tata e steaua din sistemul solar al familiei noastre, fiindcă e astronaut. Toți îi știu numele la noi la școală și a apărut

de o sumedenie de ori la televizor, vorbind despre cea mai recentă misiune spațială a lui. E ca un fel de combinație dintre căpitanul Kirk și Han Solo¹, doar că mai simpatic, fiindcă e un om real.

Ca să fiu cinstit însă, și mama e tot o stea, pentru că ea are grijă ca totul să meargă cum trebuie când tata nu-i prin preajmă, ceea ce înseamnă că doar eu și Charlie suntem în zona Goldilocks.

Inițial, zona era numai și numai a mea, dar, cu patru ani în urmă, mama și tata mi-au spus că voi avea o surioară. La început, n-am fost tocmai încântat, dar pe urmă mama mi-a explicat că foarte mulți oameni sunt de părere că familia perfectă are patru membri, așa că, prin venirea unei surioare, a noastră avea să aibă exact mărimea perfectă. Iar când s-a născut Charlotte, recunosc că n-am putut decât să-i dau dreptate.

Deci sistemul solar al familiei noastre este acum perfect echilibrat. Mama + tata = eu + Charlie.

Ei, dar, dacă îndepărtezi o parte oarecare din sistemul solar adevărat, întregul ansamblu se duce pe apa sâmbetei, căci planetele ori se izbesc una de alta, ori se pierd în imensitatea spațiului. Totul trebuie să rămână exact la locul potrivit pentru ca Pământul

¹ Aluzie la personajele principale din seriile *Star Trek* și *Star Wars* (n.trad.)

Resp să continue să se rotească în siguranță în jurul Soarelui. Așa se face că, tata fiind acum la patru sute de kilometri deasupra noastră, pe Stația Spațială Internațională, eu sunt cel care ține totul sub observație acasă, pentru eventualitatea în care vreo parte a sistemului solar al familiei Drake ar începe s-o ia razna.

Iar până acum, totul e în regulă. De fapt, mama și tata s-au certat cam mult înainte să plece el pe orbită, și cred că pauza asta i-a ajutat să înțeleagă ce mult se iubesc totuși. Peste zece zile, tata se va întoarce pe Pământ în siguranță, iar familia noastră va putea reveni la normal. Păcat numai că va rata ziua mea de naștere, care e vineri.

Atunci va ieși el în spațiu – ziua în care omenirea va lansa prima misiune de explorare a stelelor în căutarea vieții extraterestre. Sper doar că n-a uitat să-mi ia un cadou.

2

La noi la școală a început Săptămâna Spațială. Toate clasele vor învăța despre misiunea tatălui meu. Ieri, când am dus catalogul în cancelarie, am observat că elevii din clasa a treia construiau modele ale Stației Spațiale Internaționale din folie de aluminiu și tuburi de la rolele de hârtie igienică; pe urmă, când m-am întors în clasă, am dat peste un puști îmbrăcat ca un pui de extraterestru. Mi-a sărit inima din loc, de surprindere. Purta un costum de astronaut cusut în casă, fața îi era vopsită într-un verde strălucitor, și din părul brunet și creț i se ițeau antene scânteietoare.

– Stiu cine ești, mi-a spus el privind în sus spre mine cu gura căscată și cu ochii mari de uimire. Tatăl tău e astronaut.

– Așa e, am replicat, încântat că devenisem cunoscut și printre cei de clasa întâi. Sunt Jamie Drake.

Puștiul a început să țopăie entuziasmat, cu antenele bâțându-i-se frenetic. După care mi-a pus întrebarea pe care o aud de cel puțin trei ori în fiecare zi.

– Cum face tatăl tău pipi în spațiu?

Acolo sus, pe Stația Spațială Internațională, totul e imponderabil, așa că tata plutește pur și simplu de colo-colo și poate chiar să zboare, ca un supererou. Dar toată lumea nu vrea să afle decât cum se duce tata la closet.

Eu sunt în clasa a șasea, ceea ce înseamnă că noi ne ocupăm de toată partea educativă serioasă cu privire la misiunea tatei. În săptămâna asta învățăm despre lumile extraterestre, despre călătoriile interstelare și despre nanotehnologie. Chiar acum, profesoara noastră, doamna Solomon, scrie pe tablă tema pentru Săptămâna Spațială.

INVENȚAȚI UN EXTRATERESTRU

– E cineva pe-acolo, pe undeva? întrebă ea întorcându-se spre noi cu un zâmbet larg și făcând semn în sus spre cerul care se vede prin fereastra clasei.

Minty – cu care stau în bancă – îmi înfige un cot în coaste.

– Sigur că e, îmi șoptește apoi. Am văzut eu, pe YouTube.

Pe Minty o cheamă, de fapt, Araminta. Un timp a mers la o școală privată simandicoasă, dar pe urmă tatăl ei a fost arestat și închis pentru un mare jaf la o bancă, iar ea a ajuns aici, la școala primară Austen Park. Uneori mă gândesc că poliția a înhățat alt membru al familiei decât cel care trebuia, că Minty ar fi trebuit de fapt să ajungă la răcoare – iar asta se întâmplă mai ales când mă înghiontește așa, cu cotul. Mi-aș dori să nu trebuiască să stau cu ea în bancă, dar doamna Solomon pare să creadă că e cazul să ne împrietenim doar fiindcă amândoi suntem nou-veniți în școală. Eu, unul, nu cred.

Minty se uită la toate filmulețele trăsnite postate pe YouTube de ciudați cu folie de aluminiu pe cap. Într-unul dintre ele, un manechin din cauciuc care ar fi trebuit să fie un extraterestru era tăiat în bucăți de niște medici îmbrăcați în costume spațiale. Era un fals, mai mult decât evident,

„Însă Minty s-a jurat pe tot ce-a putut ea că era de fapt autopsia unui extraterestru.

– Vinerea următoare, continuă doamna Solomon în timp ce tastează ceva pe laptopul de pe catedră, tatăl lui Jamie – comandantul Dan Drake – lansează o misiune stelară în căutarea vieții extraterestre. Haideți să urmărim acest clip video pentru a afla mai multe despre misiunea lui.

Monitorul cu ecran plat de lângă tablă se aprinde și pe el apare imaginea tatei în costumul spațial, flancat de ceilalți astronauți de pe SSI. Simt fluturi în stomac când fotografia dispare treptat, lăsând în loc imaginea unui satelit cu aspect ciudat, ca o minge argintie care zboară la mare înălțime deasupra Pământului. Apoi o voce incredibil de profundă, ca acelea pe care le auzi la avanpremierea celui mai recent film de senzație, se revarsă din difuzoare.

„Încă de la lansarea primul satelit spațial, în 1957, omenirea a sperat să poată explora fiecare ungher al sistemului solar în care trăim. De la aselenizări planetare la sonde solare, cunoștințele pe care le-am dobândit ne-au ajutat să înțelegem locul unic pe care îl ocupăm în univers. Acum a venit timpul ca specia umană să facă un pas înainte și să înceapă explorarea galaxiei.“

În vreme ce vocea se aude din difuzoare, fotografiile spectaculoase rulează pe ecran. Văd munții roșiatici și prăfoși de pe Marte întinzându-se sub un cer ca de caramel, furtunile rotitoare de pe Jupiter și inelele de gheață ale lui Saturn. Văd imagini de pe Mercur, Venus, Uranus și Neptun – toate, lumi stranii și splendide. Fotografiile încep să se deruleze tot mai repede, planetele succedându-se într-un vârtej de culori – galben, roșu, maro, albastru și verde – până ce dispar, fiind înlocuite de o imagine cu Soarele. Pare o minge de foc, de pe suprafața căreia țâșnesc în spațiu scânteieri de un roșu strălucitor.

„Soarele nostru este doar una dintre cele două sute de miliarde de stele din galaxia noastră, Calea Lactee“, continuă vocea. „Până acum, distanțele uriașe dintre acești aștri au făcut imposibile călătoriile interstelare, dar, odată cu progresele înregistrate în domeniul microelectronicii, al nanotehnologiei și al ingineriei laser, omenirea poate în sfârșit să se îndrepte spre stele.“

Ecranul devine negru și, pentru o clipă, îmi spun că filmul s-a încheiat, însă apoi camera panoramează și se oprește asupra unui alt satelit pe o orbită înaltă, deasupra Terrei. Acesta arată ca o floare, cu o serie de panouri solare cu aer futurist curbându-se pentru

a forma o spirală de petale în spațiul cosmic. La baza acestui satelit ciudat se vede un modul argintiu, cu un sas în capătul îndepărtat – modulul locuibil Hab-Zone al platformei de lansare Lux Aetherna.

„Conduc de comandantul Dan Drake“, explică vocea mai departe, „echipajul Stației Spațiale Internaționale se pregătește pentru etapa finală a misiunii Lux Aetherna. Construcția platformei de lansare orbitală este finalizată deja, iar vineri, 3 noiembrie, la ora 8.00 GMT, comandantul Drake va folosi Unitatea Avansată cu Comandă Umană pentru a parcurge distanța dintre SSI și platforma de lansare Lux Aetherna de pe o orbită mai înaltă și a face ultimele verificări ale sondelor Light Swarm. Fiecare dintre aceste nanonavete are dimensiunile unui timbru poștal și cântărește mai puțin decât o foaie de hârtie. Când comandantul Drake va acționa setul de lasere de o sută de gigawați de pe Lux Aetherna, vecele de la bordul sondelor Light Swarm vor capta razele laser și vor accelera până la mai mult de șaptezeci și cinci la sută din viteza luminii.“

Tata mi-a povestit că, în latină, „Lux Aetherna“ înseamnă „lumină eternă“ – un nume simpatic pentru un laser spațial uriaș.

Pe ecran, un roi de zmeie argintii se înalță din mijlocul florii. În interiorul spiralei de panouri solare se vede un cerc de lumini roșii – setul de lasere al platformei de lansare. Sub ochii mei, luminile au țâșnit formând o singură rază, fasciculul laser roșu lovind zmeiele și expediindu-le spre stele.

„Pornite în călătoria lor interstelară, sondele Light Swarm se vor îndrepta spre o stea numită Tau Ceti. Situată la o sută opt trilioane de kilometri de Pământ, Tau Ceti este orbitată de un sistem de cinci planete, cel puțin una dintre ele aflându-se în așa-numita ei «zonă Goldilocks», în care poate exista apă în stare lichidă – și deci viață.“

Alte planete, stranii, apar acum pe ecran – lumi formate din gheață și oceane, scânteind albastre în imensitatea spațiului.

„Călătorind cu 299,792 kilometri pe secundă, luminii îi trebuie doisprezece ani pentru a ajunge la noi de pe Tau Ceti. La distanțe atât de mari, o navă spațială convențională ar avea nevoie de o sută de mii de ani pentru a străbate drumul până la acel sistem stelar, dar, deplasându-se cu o viteză apropiată de cea a luminii, sondele Light Swarm vor ajunge la Tau Ceti în aproximativ cincisprezece ani. Acolo, sondele robotice își vor folosi camerele